معاون ارتباطات و رسانه آستان قدس رضوی:

در جشنواره رسانه‌ای امام رضا(ع) آثار از سال ۹۸ پذیرفته می‌شود

معاون مرکز ارتباطات و رسانه آستان قدس رضوی با اشاره به درخواست اهالی رسانه برای اصلاح ضوابط زمان‌بندی تولید آثار در جشنواره رسانه‌ای امام رضا(ع) گفت: مقرر شد آثار رسانه‌ای منتشر شده در سال ۱۳۹۸ نیز در جشنواره پذیرفته شود.به گزارش خبرنگار ما به نقل از پایگاه خبری آستان‌نیوز، محسن هوشمند دراین‌باره گفت: با توجه به اعلام قبلی، آثاری که در فاصله زمانی اول فروردین تا ۲۰بهمن ۱۳۹۹ تولید شده بودند، می‌توانستند در جشنواره شرکت کنند، اما به درخواست اهالی رسانه و با توجه به محدودیت‌هایی که شیوع کرونا در تولید آثار رسانه‌ای به وجود آورد، هیئت اجرایی جشنواره رسانه‌ای امام رضا(ع) تصمیم گرفت آثاری که از اول فروردین ۹۸ به بعد تولید شده‌اند را در جشنواره بپذیرد.او گفت: بخش‌های جشنواره در محورهای «رسانه‌های خبری و تحلیلی»، «رسانه‌های مجازی» و «رسانه‌های صوتی و تصویری» است. همچنین بخش «عکس خبری» نیز به اجزای محور رسانه‌های خبری و تحلیلی افزوده شد.او درباره بخش رسانه‌های صوتی و تصویری نیز توضیح داد: در این بخش قالب‌های برنامه تلویزیونی، برنامه رادیویی، نماهنگ تلویزیونی، مستند تلویزیونی و طرح برنامه رادیویی و تلویزیونی پیش‌بینی شده و فعالان رسانه‌های صوتی و تصویری می‌توانند آثار خود را در این بخش عرضه کنند. علاقه‌مندان می‌توانند آثار خود را در قالب‌های خبر، مصاحبه، گزارش، سرمقاله و یادداشت، گزارش خبری رادیویی و تلویزیونی، اینفوگرافی و عکس خبری به دبیرخانه جشنواره ارسال کنند.به گفته هوشمند آخرین مهلت ارسال آثار برای شرکت در جشنواره ۲۲بهمن ۱۳۹۹ خواهد بود. متقاضیان می‌توانند به وب‌سایت این جشنواره به نشانی mediafest.razavi.ir مراجعه کنند.

دبیر بخش گرافیک جشنواره:

نشاط آفرینی هدف مشهد ۱۴۰۰ است

دبیر بخش گرافیک و عضو هیئت داوران بخش گلستان جشنواره خانه بهار مشهد ۱۴۰۰، تلفیق سلیقه، نوآوری و زیبایی‌شناسی هنرمندان با تخصص و دانش عملی متخصصان فضای سبز به منظور پدیدآوردن فضایی پرطراوت و زنده و بانشاط در عرصه شهر را یکی از اهداف جشنواره خانه بهار بیان کرد. به گزارش خبرنگار ما به نقل از اداره هنری سازمان اجتماعی فرهنگی شهرداری مشهد، محراب اسدخانی گفت: با توجه به کمیت بالا و کیفیت پایین آثار واصله به جشنواره، رویکرد هیئت داوران بیشتر مبنی بر حذف آثار بی‌کیفیت و ضعیف بوده است. متأسفانه تعداد آثار قابل قبول آن قدر از سطح انتظار و مورد نیاز سازمان پارک‌ها کمتر بود که تأیید آثار نهایی احتیاج به بحث و گفت‌وگوی طولانی و مفصلی نداشت. به گفته او جانمایی آثار فضای سبز، نیازمند الزامات فنی و تخصصی و علمی خاصی است که درکارگروه‌های تخصصی سازمان پارک‌ها و فضای سبز و از سوی کارشناسان این سازمان صورت می‌گیرد.اسدخانی خاطرنشان کرد: جشنواره خانه بهار در این دوره با چالش‌های متفاوتی نسبت به سال‌های گذشته روبه‌روست، از شرایط اقتصادی نسبتا دشوار تا سختی‌های مرتبط با همه‌گیری ویروس کرونا، مشکلاتی ایجاد کرده است ولی دبیرخانه با وجود چنین موانعی عملکرد رضایت‌بخشی داشته اما برای قضاوت صحیح باید تا پایان سال و مشاهده نتیجه این تلاش‌ها منتظر بمانیم.او با اشاره به اینکه زیباسازی مناسبتی شهر مشهد در ایام نوروز؛ تبدیل به یک مطالبه عمومی و یک روند عادی شده است گفت: به نظرم دانشگاه و دانشگاهیان می‌توانند نقش مهمی در امر پژوهش و یافتن استراتژی‌های کلی و راه‌حل‌هایی برای برون‌رفت از وضعیت موجود داشته باشند.

ورود نیما جاویدی به سریال‌سازی

گروه هنر: وضعیت نامشخص بازگشایی سینماها، بسیاری از سینماگران را به سمت ساخت سریال سوق داده است. نیما جاویدی سینماگر خراسانی از جمله افرادی است که پا در عرصه سریال‌سازی گذاشته است. او که ساخت دو اثر سینمایی «سرخپوست» و «ملبورن» و نویسندگی فیلم «خورشید» ساخته مجید مجیدی را در کارنامه دارد، برنامه‌ریزی کرده بود امسال سومین فیلم سینمایی‌اش را جلوی دوربین ببرد. فیلم‌نامه این اثر که «قلعه» نام دارد ۱۱ خرداد مجوز ساخت گرفت. فیلمی که شاید در شرایط عادی باید این روزها فیلم‌برداری‌اش پایان می‌یافت و آماده حضور در سی‌ونهمین دوره جشنواره فیلم فجر می‌شد. همچنین قرار بود مجید مطلبی که پیش‌تر در «سرخپوست» با جاویدی همکاری کرده، تهیه‌کنندگی «قلعه» را برعهده داشته باشد اما با توجه به وضعیت مبهم پخش و اکران در حوزه سینما و پیش‌بینی ترافیک شدید اکران و احتمال پخش نامناسب در این شرایط، گروه تولید با آغاز کرونا پیش‌تولید این اثر را متوقف کردند و تولید «قلعه» را به سال آینده موکول کردند. با این حال جاویدی و مطلبی در این مدت بیکار نمانده‌اند و به‌زودی با صدور مجوزهای لازم پیش‌تولید سریالی به نام «آکتور» را برای پخش در شبکه نمایش خانگی آغاز خواهند کرد. این خبر را روز گذشته روابط عمومی این مجموعه با انتشار لوگوی «آکتور» که از سوی میثم میرزائی طراحی شده است اعلام کرد. باید دید «آکتور» نخستین تجربه سریال‌سازی نیما جاویدی می‌تواند در رقابت با دیگر مجموعه‌هایی که این روزها در دست ساخت هستند موفق عمل کند و تجربه خوب جاویدی در سینما را تکرار کند یا نه.

غیبت حجازی‌فر در «زیرخاکی ۲»

هادی حجازی‌فر که در فصل اول «زیرخاکی» با ۲ نقش حضور داشت به دلیل بازی در سریال شهید باکری در فصل جدید زیرخاکی حضور ندارد. رضا نصیری‌نیا تهیه کننده سریال «زیرخاکی» در گفت‌وگو با خبرگزاری مهر با اشاره به نبود هادی حجازی‌فر در فهرست بازیگران این سریال که پیش از این منتشر شده بود، بیان کرد: حجازی‌فر در سریالی که قرار است تولید کند هم بازیگر است و علاوه بر آن نویسندگی و کارگردانی سریال را هم برعهده دارد. فصل اول «زیرخاکی» ماه رمضان امسال از شبکه یک پخش شد. فصل دوم این مجموعه نیز به کارگردانی جلیل سامان به‌زودی کلید خواهد خورد. پیش از این جلیل سامان به دلیل سانسور بازپخش سریال «زیرخاکی» از تلویزیون از ساخت فصل دوم این مجموعه انصراف داده بود اما به نظر می‌رسد او سرانجام راضی به ساخت «زیرخاکی ۲» شده است. پژمان جمشیدی، ژاله صامتی، نادر فلاح، امید روحانی و اصغر نقی‌زاده بازیگران اصلی این مجموعه تولید سیما فیلم هستند و بازیگران جدید هم به پروژه می‌پیوندند.

جایزه ادبی مشهد در گام دوم

گفت‌وگو با داوران جشنواره‌ای که به آیین پایانی نزدیک‌تر شده است

لیلا کوچک‌زاده

l.kouchakzadeh@shahraranews.ir

زندگی با ادبیات

رویداد ملی جایزه ادبی مشهد با به پایان رسیدن مرحله اول داوری، یک گام‌برای شناختن برگزیدگانش پیش رفت. این رویداد فرهنگی که به همت شهرداری مشهد برگزار می‌شود در دو بخش کتاب منتشرشده و تک اثر منتشرنشده داستانی، شعر و روایت(با محوریت مشهد) در تابستان فراخوان داد که به گفته دبیر این رویداد، حدود یک هزار و ۷۰۰تن از سراسر کشور در آن شرکت کرده‌اند. داوران و هیئت انتخاب جایزه ادبی مشهد نیز، برگزیدگان را در هفته اول آذر انتخاب کرده و آثار به مرحله نیمه‌نهایی رسیده است.

در ادامه حسین لعل بذری، دبیر جایزه ادبی مشهد درباره تعداد آثار رسیده در هر بخش، داوران و روزشمار جایزه ادبی برای اختتامیه سخن گفت. چندتن از داوران جایزه‌ادبی نیز از جمله ابوذر قاسمیان، قاسم رفیعا، یوسف بینا، محبت محبی و قاسم فتحی درباره کیفیت آثار رسیده در زمینه شعر و داستان و روایت، صحبت‌های خود را مطرح کردند.

در مرحله اول سخت‌گیری نکردیم

حسین لعل بذری با بیان اینکه در مجموع حدود ۲۳۰ کتاب منتشرشده در زمینه شعر و داستان و حدود ۲هزار و ۲۰۰اثر در بخش تک اثر منتشرنشده در زمینه شعر و داستان و روایت به جایزه ادبی مشهد ارسال شده است، گفت: در بخش تک اثر داستان منتشر نشده، وحیده ابراهیم‌زاده و کاظم آقایی به بررسی ۵۷۰اثر پرداختند که ۶۰داستان به مرحله بعد راه یافت. همچنین ۸۰۰شعر در قالب آزاد و ۷۰۰شعر کلاسیک را قاسم رفعت حسینی و مریم دلدار بهاری در بخش تک اثر منتشر نشده شعر، داوری کردند که در نهایت ۱۲۳شعر به مرحله نیمه نهایی راه یافت.

دبیر جایزه ادبی مشهد تصریح کرد: در این دو بخش، هر اثری که قابلیت تعریف داستان و شعر را داشته، به مرحله بعد راه یافته و در انتخاب آثار و داوری، سخت گیری نشده است تا افراد بیشتری نام خود را در بین برگزیدگان که از شاعران و نویسندگان مطرح هم هستند، ببینند و انگیزه بیشتری پیدا کنند.

به گفته لعل بذری، در بخش روایت‌نگاری نیز ۱۵۰روایت را هیئت داوران متشکل از حبیبه جعفریان، قاسم فتحی و محبت محبی بررسی کرده‌اند که درنهایت، ۲۷اثر به مرحله نیمه نهایی راه یافته‌اند.

اما در بخش کتاب‌های منتشرشده سال ۱۳۹۸، در حوزه شعر، ۸۰مجموعه شعر در دوقالب کلاسیک و آزاد از سوی یوسف بینا، نرگس برهمند، محبوبه بزم‌آرا و قاسم رفیعا بررسی شده است که در نهایت ۱۲کتاب شعر کلاسیک و ۱۳کتاب شعر آزاد به مرحله بعد راه یافته‌اند. نویسنده «افتاده بودیم در گردنه حیران» درباره بخش رمان و مجموعه داستان هم بیان کرد: در این بخش، ابوذر قاسمیان، کیوان صادقی، مجتبی شول افشارزاده، فاطمه خلخالی استاد و نصیبه فضل‌اللهی داوری ۸۰رمان و ۷۰مجموعه داستان را به عهده گرفته‌اند که در نهایت ۲۴ رمان و ۲۵مجموعه داستان به مرحله نیمه نهایی رسیدند.

لعل بذری در ادامه تنوع جغرافیایی حضور شرکت‌کنندگان را مناسب دانست و گفت: در این رویداد فرهنگی شاهد حضور ناشران مطرحی همچون ثالث، چشمه، نیماژ، مرکز، نیستان، نگاه، روزنه، و ... در کنار ناشرانی کم نام و نشان‌تر همچون حکمت کلمه(تبریز)، حکیم نظامی، آوند دانش، رسپینا، مهر دل، فصل پنجم و ... نیز بوده‌ایم. او همچنین بیان کرد که اواخر دی، نامزدهای نهایی انتخاب می‌شوند و در بهمن با توجه به شرایط کشور، قطعا اختتامیه به صورت حضوری یا مجازی برگزار خواهد شد.

مجموعه داستان‌ها قوی‌تر از رمان‌ها

ابوذر قاسمیان داور بخش داستان با بیان اینکه کیفیت کارها در مجموعه داستان‌ها در مقایسه با رمان‌ها بالاتر بود، گفت: رقابت تنگاتنگی در داوری مجموعه داستان‌ها وجود داشت که این رقابت در انتخاب رمان‌های برتر، ساده‌تر انجام شد.

به گفته نویسنده مجموعه داستان «لب‌خوانی»(اثر تحسین شده جایزه ادبی مهرگان/ ۱۳۹۵)، معمولا ۷۰درصد آثار ارسالی به جشنواره‌ها آثار درخور توجهی نیستند. چند اثر خوب وجود دارد و آثاری هم لب مرز هستند: در جایزه ادبی مشهد هم می‌توان گفت، چند مجموعه داستان تمام اصول را رعایت کرده بودند و جهان تازه داستان را با نوآوری و خلاقیت، همراه کرده بودند.

به گفته این نویسنده، رعایت عناصر و اصول داستانی در کنار زبان قوی داستان، مهم‌ترین معیارهای داوری بوده‌اند. همچنین موضوع داستان‌ها و رمان‌ها بسیار متنوع بوده است و بومی گرایی، زندگی آپارتمانی، فانتزی و سوررئال در بین آثار نویسندگان دیده می‌شده است.

قاسمیان به این هم اشاره کرد که کتاب‌های ارسالی از ناشران متفاوت و متنوعی بوده و چندین اثر با ناشران گمنام به مرحله بعد راه یافته‌اند که این نشان از سطح مناسب این آثار داشته است.

شعرهای نو و خلاقانه

«شعرهای نو و خلاقانه در بین آثار ارسالی سهم به‌سزایی داشتند و انتخاب از بین آن‌ها دشوار بود» قاسم رفیعا شاعر و طنزپرداز سرشناس کشور و یکی از داوران بخش شعر جایزه ادبی، با بیان این دیدگاه گفت: شاعران جوان امروز، مدتی است سرودن قالب کلاسیک را تجربه می‌کنند و در این قالب خلاقیت به خرج می‌دهند. طوری که در جایزه ادبی هم انبوهی از کارهای خوب را خلق کرده بودند. آثاری که تلاشی برای گشودن دنیای تازه شعر است و این موضوع در جشنواره‌ای ملی، امیدبخش است. گرچه انتخاب از بین این شعرها به‌جز داوری شعرهای متوسط به پایین کاری دشوار بود.

یوسف بینا دیگر داور جایزه ادبی مشهد هم در این باره گفت: نقطه قوت جایزه ادبی در بخش شعر، تعداد شعرهای سطح بالا از شاعران سرشناس بود. البته این موضوع شاید این تصور را به وجود می‌آورد که داوری آثار راحت‌تر انجام شد اما قرار بر این بود که ما بدون در نظر گرفتن نام شاعران نظر بدهیم و با همان روشی که به سراغ شاعران بزرگ می‌رویم، به شاعران گمنام هم توجه کنیم.این مدرس دانشگاه همچنین به تنوع نگاه شاعران در آثار ارسالی اشاره کرد و گفت: یکی از ویژگی‌های مثبت جایزه ادبی مشهد، آزادبودن موضوع‌ها بود که تنوع نگاه‌ها را موجب شده بود و شاعران در قالب‌های گوناگون شعری از کلاسیک تا پست مدرن، شعرهایی با موضوع اجتماعی، سیاسی، فانتزی، رمانتیک و ... ارسال کرده بودند.

روایت‌نویسی جسارت می‌خواهد

به گفته محبت محبی داور بخش روایت‌نگاری بخشی از آثار دریافتی خیلی زود کنار گذاشته شدند چون با تعریف مستندنگاری و روایت مستند همخوانی نداشتند: البته تعریف واضحی درباره روایت‌نگاری وجود ندارد و نمی‌توان آن را در یک جمله گنجاند اما در چند سال اخیر با گسترش روایت‌های غیر داستانی یا روایت‌های مستند در کشور این رویکرد بین نویسندگان به وجود آمده است. چنانکه در بین آثار ارسالی به جایزه ادبی، روایت‌هایی مطابق با تعریف روایت مستند وجود داشته است.او گفت: نام آنچه در آثار دیدیم را می‌توان مستند مکان‌نگاری درباره مشهد دانست. همچنین زاویه دید و اصولا دیدگاه راوی برای داوران بسیار اهمیت یافته و ما با همین دو نکته توانسته‌ایم بین روایت‌هایی که صرفا تعریف خاطره بدون داشتن دیدگاه است، تمایز قائل شویم.

محبی با بیان اینکه نویسندگان به پراکندگی جغرافیایی خوبی در مشهد پرداخته بودند، گفت: از بافت سنتی اطراف حرم تا تغییر ساختاری شهر با مترو و مکان‌هایی که برای مسافران و مجاوران جذاب بود، در روایت‌ها دیده می‌شد که البته روایت فضاهایی مانند دانشگاه فردوسی مشهد با بیش از ۷۰سال قدمت که تأثیر بسیاری بر فرهنگ شهر مشهد داشته، مغفول باقی مانده بود و در روایتی وجود نداشت.

قاسم فتحی دیگر داور بخش روایت‌نگاری نیز به این موضوع اشاره کرد که دیدگاه افراد و اظهار نظر روایتش را خواندنی می‌کند. او گفت: روایت خوب، جست‌وجو و کندوکاو و تلقی شخصی آدم‌ها درباره موضوع‌های مختلف و بروز آن است. البته این گونه نوشتن برای خیلی‌ها جسارت می‌خواهد. چون معمولا در روایت‌ها قوم و خویش‌ها و برادر و خواهر افراد حضور دارند و خیلی‌ها یا نمی‌نویسند یا بسیار محتاطانه می‌نویسند چون ممکن است برایشان دردسرساز شود. در حالی که مخاطبان به دنبال بی‌پروایی هستند.

به گفته این روزنامه‌نگار تا زمانی که این ساختارشکنی اتفاق نیفتد، روایت‌نگاری ایران جریان‌ساز نخواهد شد.

تزریق نگاه تازه به سینمای ایران

نگاهی به فیلم «جمشیدیه» به کارگردانی یلدا جبلی به بهانه اکران آنلاین و حضور زنان ایرانی در جایگاه کارگردان سینما

محمد عنبرسوز

زندگی با سینما

بسیاری از صاحب‌نظران و اهل فن، اوضاع سینمای ایران در برهه کنونی را چندان پرشتاب در مسیر پیشرفت توصیف نمی‌کنند و برای این مدعا دلایل مختلفی هم دارند. با این حال، به نظر می‌رسد که سینمای ایران، به لحاظ تنوع، وضعیت رو به رشدی را تجربه می‌کند و تزریق نگاه‌های تازه و امتحان کردن روش‌های فیلم‌سازی جدید از سوی کارگردان‌هایی از طیف‌های فکری و هنری مختلف، تکثر امیدوار کننده‌ای به سینمای ایران بخشیده است. یکی از دلایل رشد تنوع در سینمای ایران، اضافه شدن گروهی از فیلم‌سازان زن به بدنه اصلی سینما و نگاه متفاوت آن‌ها به این عرصه، در مقایسه با سال‌های قبل بوده است.

به لحاظ کمی، سینمای ایران در یک دهه اخیر کارگردان‌های زن بیشتری را به خود دیده و تعداد بانوانی که روی صندلی کارگردانی نشسته‌اند، رو به افزایش بوده است. فهرست کارگردان‌های زن ایرانی در دهه‌های شصت، هفتاد و هشتاد، معمولا به چند اسم خاص از قبیل پوران درخشنده، منیژه حکمت، رخشان بنی‌اعتماد، مرضیه برومند و تهمینه میلانی محدود می‌شد؛ در حالی که این فهرست از ابتدای دهه نود، بیش از ده نام تازه را به خود دیده است.

به کیفیت آثاری که در این مطلب از آن‌ها نام برده می‌شود، کاری نداریم؛ اما گستره موضوعی فیلم‌های کارگردان‌های زن سینمای ایران، در یک دهه اخیر، کاملا تغییر کرده و از دایره محدود فیلم‌های اجتماعی و سینمای کودک و نوجوان (عمدتا با توانایی ویژه و فردی چهره موثری به نام مرضیه برومند) بیرون آمده است. فیلم‌سازان زن در دهه‌های قبل معمولا به آثار اجتماعی جمع‌وجور تمایل نشان می‌دادند که با هزینه حداقلی ساخته می‌شدند؛ در حالی که کارگردان‌های خانم در دهه نود، با شجاعتی تحسین‌برانگیز، موضوعات تازه و سبک‌های متفاوتی را تجربه کرده‌اند. نرگس آبیار با «شیار ۱۴۳» و منیر قیدی با «ویلایی‌ها»، در سال‌های اخیر، به سراغ سینمای دفاع مقدس رفته‌اند و فیلم‌های باکیفیتی هم در این ژانر ساخته‌اند؛ آثاری که شاید دو دهه قبل هیچ‌کس فکرش را نمی‌کرد از دریچه ذهن یک فیلم‌ساز زن به پرده نقره‌ای برسند. نرگس آبیار، به عنوان موفق‌ترین کارگردان زن سال‌های اخیر ایران، یک فانتزی متفاوت به نام «نفس» و یک تریلر سیاسی موفق، یعنی «شبی که ماه کامل شد»، را هم ساخته که این دو فیلم، پیشرفت چشمگیری برای سینمای ایران به شمار می‌روند. تینا پاکروان با «لس‌آنجلس – تهران» یک کمدی گیشه‌ای پرمخاطب و خوش رنگ و لعاب ساخته و نیکی کریمی هم «آتابای» را با سبک و سیاقی کاملا متفاوت و رگه‌های هنری منحصربه‌فرد، جلوی دوربین برده است.

در حالی که مطالبه عمده کارگردان‌های زن ایرانی در سال‌های دورتر، با سردمداری تهمینه میلانی و پوران درخشنده، توجه به حقوق اجتماعی زنان بوده، سینماگران زن در سال‌های اخیر فیلم‌هایی کاملا متفاوت ساخته‌اند که بعضی از آن‌ها اصلا اعتنایی به خط‌کشی‌های جنسیتی ندارند. «ایده اصلی» ساخته آزیتا موگویی از این قبیل آثار است که زن بودن کارگردانش به‌هیچ‌وجه در ساختار این فیلم، که سبک و سیاق آثار لاکچری و مافیایی هالیوود خصلت برجسته آن است، منعکس نشده. انتخاب زاویه دید و شیوه روایت فیلم‌سازان خانم نیز در سال‌های اخیر به وضوح تغییر کرده و می‌بینیم که آثاری مانند «نیمه شب اتفاق افتاد» از تینا پاکروان، «نبات» اثر پگاه ارضی، «خانه دیگری» به کارگردانی بهنوش صادقی و «ناهید» آیدا پناهنده، طوری ساخته شده‌اند که وزن و پرداخت شخصیت زن در آن‌ها، به هیچ عنوان، سنگین‌تر از مرد قصه نیست.

مجموعه این نشانه‌ها را می‌توانیم به فال نیک بگیریم و امیدوار باشیم که با از میان رفتن شیوه‌های سنتی و خط‌کشی‌های مرسوم سینمای فیلم‌سازان زن، در سال‌های آینده شاهد اضافه شدن تعداد این کارگردان‌ها و تزریق نگاه‌های تازه زنان هنرمند، که نیمی از جامعه را تشکیل می‌دهند، به بدنه سینمای ایران باشیم.

یکی از فیلم‌های تازه سینمای ایران که اخیرا به صورت آنلاین به اکران عمومی درآمده «جمشیدیه» اثر یلدا جبلی است که در سی‌وهفتمین جشنواره فیلم فجر هم حضور داشت. جبلی که قبل‌تر فیلم متوسط «داره صبح میشه» را ساخته بود، در این فیلم هم به لحاظ استانداردهای سینمایی رشد قابل ملاحظه‌ای را نشان می‌دهد و هم موضوع جذاب‌تری برای روایت انتخاب کرده است. اما به نظر می‌رسد که این کارگردان در اثر تازه خود دچار نوعی تردید و واگرایی شده؛ دوگانگی عجیبی بین رویکرد مدرن فیلم‌سازان زن سینمای ایران از یک سو و انعکاس دغدغه‌های شخصی خود یلدا جبلی، به عنوان یک هنرمند زن، از سوی دیگر. در واقع، می‌توان گفت که «جمشیدیه» هم می‌خواهد جنسیت کارگردانش را نادیده بگیرد و هم نمی‌تواند از دغدغه‌های زنانه او خودش را خلاص کند.

فیلم تازه یلدا جبلی، به سبک بیشتر درام‌های اجتماعی سینمای ایران، با یک حادثه آغاز می‌شود؛ واقعه هولناکی که به کشته شدن یک راننده تاکسی انجامیده و زمینه بروز لایه‌های پنهان و عقده‌های فروخورده شخصیت زن فیلم را فراهم می‌آورد. به طور کلی و در نگاه اول، موضوع «جمشیدیه» حاوی نکته بدیعی نیست و حتی می‌تواند با فیلم تحسین شده «بدون تاریخ، بدون امضا»، اثر وحید جلیلوند، نیز مقایسه شود. با این حال، ترفندهای ظریف کارگردان برای پیشبرد روایت و تسلط هم‌زمان او به متن و اجرا، «جمشیدیه» را در سطح قابل قبولی نگه می‌دارد و همراهی بیننده تا پایان را تضمین می‌کند.

ریتم وقایع، نسبت‌های علی و معلولی معقول، ضرباهنگ قابل قبول روایت و ارائه قطره‌چکانی اطلاعات به مخاطب که باعث می‌شود فیلم همواره برگ برنده تازه‌ای برای رو کردن داشته باشد، از جمله مواردی هستند که فیلم‌نامه «جمشیدیه» را سرپا نگه می‌دارند. پرداخت شخصیت اما، ضعف بزرگ این متن است؛ به طوری که ما عملا تا سکانس‌های پایانی چیزی درباره ویژگی‌های شخصیتی نقش اول فیلم و محرک‌های پنهان او نمی‌دانیم. مشکل بزرگ «جمشیدیه» همین است که خودش را حسابی دست‌کم گرفته و انگار تا دقایق پایانی، در مورد گفتن حرف دل کارگردانش، مردد است.

بدون هیچ‌گونه تردیدی، یلدا جبلی فیلمی درباره امنیت روانی در جامعه و با محوریت آسیب‌های زنان از خشونت‌های رایج ساخته؛ ولی تا آخرین دقایق فیلم، حرف اصلی خودش را مسکوت می‌گذارد و جوری پیش می‌رود که «جمشیدیه» در حد یک درام آبکی ظاهر شود. بدبختانه شناخت سطحی مخاطب از شخصیت اصلی (ترانه، با بازی سارا بهرامی) و بیان همراه با تأخیر مقصود اصلی فیلم‌ساز در صحن دادگاه، آن هم در بخش «آخرین دفاعیات» که به وضوح یکی از شعاری‌ترین موقعیت‌های ممکن برای طرح چنین محتوایی است، صلابت ایده‌محوری «جمشیدیه» را تحت‌تأثیر قرار می‌دهد. با این همه، نباید فراموش کنیم که یلدا جبلی دومین فیلم بلند خود را ساخته و مشکلات موجود در روایت آن، تا حدی طبیعی به نظر می‌رسند.

به لحاظ اجرایی، «جمشیدیه» نه‌تنها لحن زنانه و سوگیری جنسیتی ندارد، بلکه حتی از ضعف‌های سینمایی مرسومی که در بیشتر آثار فیلم‌سازان جوان به چشم می‌خورد هم مبراست. اجرای تروتمیز فیلم، در بدبینانه‌ترین حالت، در سطح متوسط قرار می‌گیرد و چند ترفند سینمایی جالب، مثل جایگزین کردن برخی دیالوگ‌ها با موسیقی متن، امضای شخصی کارگردان را به مخاطب عرضه می‌کند. «جمشیدیه»، به لحاظ اجرایی، آن‌قدر فیلم آبرومندی هست که شاید بیراه نباشد اگر بازیگری بهرام عظیمی و کیومرث پوراحمد، دو کارگردان نام‌آشنای سینما و انیمیشین ایران، در این فیلم را مهم‌ترین نقطه ضعف آن قلمداد کنیم.